

[Thorndahl]

indsigelsesadgang for de berørte borgere, der i øvrigt er gældende efter miljøbeskyttelsesloven.

Men lovens § 95 undtager imidlertid alene Færøerne og Grønland. Jeg har derfor egentlig meget svært ved at se, at der i lovens formulering, i forarbejderne til loven og i selve lovens behandling her i folketinget er dækning for det synspunkt, at miljøbeskyttelseslovens almindelige bestemmelser ikke også skulle gælde den statslige bygge- og anlægsvirksomhed. Folketinget har bestemt helt generelt i denne rammelovgivning for alle besluttende organer, at borgerne, når der bliver truffet beslutninger, der i miljømæssig henseende berører dem, skulle have adgang til at udtale sig og bl. a. fremkomme med alternative forslag. Og folketinget – og det er også vigtigt – har samtidig forpligtet de besluttende organer til at tillægge borgernes tilkendegivelser i denne sammenhæng et reelt indhold.

På baggrund af den hensigt, de intentioner, der i denne forbindelse er i miljøbeskyttelsesloven, står jeg derfor helt uforstående over for dette, at miljøministeren over for os i udvalget helt har fjernet denne meget væsentlige bestanddel af miljøbeskyttelsesloven i denne sag.

Miljøministeren har søgt denne begrænsning forklaret med, at folketinget jo i dette tilfælde vedtager en anlægslov. Men samtidig – sådan opfattede jeg det i hvert fald – tilkendegav ministeren, at kommuneplanlovens tilsvarende hørings- og indsigelsesrettigheder for de berørte borgere i forbindelse med udarbejdelsen af de lokalplaner, der jo er en helt afgørende og nødvendig forudsætning for, at man i det hele taget kan komme i gang med disse bygge- og anlægsarbejder, ville være gældende.

Men hvorfor så denne forskel, hr. minister? Synspunktet med hensyn til anlægsloven må da logisk set også gælde kommuneplanlovens helt identiske og tilsvarende bestemmelser. Jeg synes derfor, at ministeren skylder os at komme med en præcis og udtømmende forklaring på dette ejendommelige og efter min opfattelse også ulogiske forhold.

Miljøministeren har over for udvalget oplyst, at der til miljøforanstaltninger i alt er afsat 3 pct. af den samlede anlægssum i runde tal, og miljøministeren har i udvalget forklaret, at denne procentdel ikke kan forøges.

Som baggrund for denne bedømmelse har ministeren citeret og henvist til miljøbeskyttelseslovens § 1, stk. 3, hvori det bl. a. fremhæves – og det er den centrale bestemmelse i dette stykke – at myndighederne ved overvejelse af, hvilke foranstaltninger der skal iværksættes, skal tage hensyn til dels de ydre omgivers beskaffenhed og forureningens virkninger på disse, dels den samfundsmæssige nytte, der er forbundet med den pågældende virksomhed, og omkostninger ved de påtænkte beskyttelsesforanstaltninger.

Nu er Kastrup lufthavn formentlig en af de mest miljøbelastende virksomheder, formentlig også med det største antal mennesker, og på den baggrund har de af ministeren anførte 3 pct. til miljøforanstaltninger jo helt principiel interesse, fordi de er sat direkte i relation – det gjorde ministeren jo i udvalget – til miljøbeskyttelseslovens § 1, stk. 3.

Det fører efter min opfattelse til, at vi på den baggrund må slå fast, at disse 3 pct. nu fremover må blive den øvre grænse for det, man fra myndighedernes side kan tillade sig at kræve at en virksomhed skal bruge af sin anlægsandel til at investere i miljøforanstaltninger. Det er en meget interessant og meget vidtrækkende oplysning, ministeren dér har givet, for sådan har det jo ikke været administreret hidtil. Vi kender masser af eksempler på små og mindre virksomheder, som er blevet pålagt en langt væsentligere andel af de samlede anlægssomkostninger end det, der i denne forbindelse kan kaldes sølle 3 pct.

Jeg kan også erindre om diskussionen i forbindelse med PVC-fabrikken, hvor man netop diskuterede beliggenheden, og hvor den miljøbedømmelse, som miljøstyrelsen gav, ville betyde, at virksomheden skulle have placeret sin fabrik på et andet sted, hvilket ville have givet anledning til langt, langt større omkostninger for PVC-fabrikationen end 3 pct. af anlægssomkostningerne for at leve op til de miljømæssige hensyn, som man fra miljøstyrelsens side krævede tilgodeset.

Derfor er denne sag, dette tal – de 3 pct. – og lovens § 1, stk. 3, sådan som ministeren har oplyst over for udvalget, af overordentlig vigtig og principiel interesse, for sådan som oplysningerne er lagt frem i miljøudvalget, må man simpelt hen sige, at det fremover vil være den øvre grænse for, hvad en dansk virksomhed skal investere i miljøbekæmpende foranstaltninger. Sådan må det være.